

Bucurie și-ntristare

Dorurot

O,Doamne toamna asta cu cât e mai frumoasă
Ca toate celelalte de dinaintea ei,
Cu-atât mai multe vise mă prind ca ntr-o mătăasă
Și doru-mi taie-n suflet păianjen de alei.

În șiruri cum cocorii trec nori în caravană,
Timidul soare încă aruncă searbăd foc,
Copacii plâng căci frunza în ramuri și-o recheamă,
Dar ea covor pe poale le-așterne-n cruđu-i joc.

Căci nu există pictori și nici poeți pe lume,
Peneluri sau cuvinte să poată să descrie,
Explozia ruginie sau aurul minune,
Dantela de pe dealuri ,pastelul din câmpie.

“-De marmură ți-e trunchiul,n-ai frunza-nfiorată!”
Își gelozește plopul mesteacănul vecin,
Pe culmi roșii ca focul dansează toți odată,
Și carpenii,și fagii și merii din grădini.

Mă-nțeapă plini de ace,molizii și cu brazii,
Sunt beți de bucurie că frunza nu și-o pierd.
În codru-n loc de păsări se-aud doar huhurezii,
Și-s copleșit de gândul că omul nu-i etern...